

- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone środki naruszają przysługujące skarżącym prawa podstawowe, w tym prawo do poszanowania reputacji i własności.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada nadużyła swojej władzy, przyjmując zaskarżone środki; zwracanie się przeciwko IRISL i powiązanym spółkom, gdy stanowi to obejście wyroku Sądu, nie jest właściwym użyciem swoich uprawnień.

—————

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2014 r. — HTTS i Bateni przeciwko Radzie

(Sprawa T-45/14)

(2014/C 71/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (Hamburg, Niemcy) i Naser Bateni (Hamburg) (przedstawiciele: adwokaci M. Schlingmann i F. Lautenschlager)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący nr 1 wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego nr 1;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego nr 1;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności kosztami poniesionymi przez skarżącego nr 1.

Skarżący nr 2 wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego nr 2;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. doty-

czącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego nr 2;

— obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności kosztami poniesionymi przez skarżącego nr 2.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem i niemożliwości stosowania decyzji 2013/661/WPZiB i rozporządzenia (UE) nr 267/2012 ⁽¹⁾ zgodnie z art. 277 TFUE

W tym kontekście skarżący podnoszą m.in., że Rada zmieniła podstawę prawną dla umieszczenia ich w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami, tak aby umożliwić objęcie ich sankcjami. W związku z tym dokonując zmiany podstawy prawnej Rada w oczywisty sposób nadużyła swoich uprawnień dyskrejonalnych.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do efektywnej ochrony sądowej i obowiązku uzasadnienia

W tym miejscu skarżący podnoszą co do istoty, że Rada uzasadniła umieszczenie ich w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami w niedostatecznym stopniu. Brak jest uzasadnienia jakichkolwiek istotnych okoliczności, na których Rada oparła swoją decyzję.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżących w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami

W ramach tego zarzutu skarżący podnoszą, że uzasadnienie przedstawione przez Radę nie uzasadnia ponownego umieszczenia skarżących w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami

- 4) Zarzut czwarty: naruszenie własności, swobody przedsiębiorczości, prawa do poszanowania życia rodzinnego oraz zasady proporcjonalności

W końcu skarżący podnoszą, że ich ponowne umieszczenie w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami narusza własność, swobodę przedsiębiorczości i prawo do poszanowania życia rodzinnego skarżącego nr 2. Skarżący są zdania, że ich umieszczenie w tym wykazie stanowi nieproporcjonalną ingerencję, oczywiście nieodpowiednią dla osiągnięcia celów realizowanych przez zaskarżone akty prawne i w każdy razie wykraczającą poza to, co jest niezbędne do ich osiągnięcia

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1)